

Deniz Papağanının Kayıp Çakıl Taşı

Ebru Mina TOMURCUK

Deniz Papağanının Kayıp Çakıl Taşı

Ebru Mina TOMURCUK

Deniz papağanı Pip, geniş mavi denizin yanındaki yüksek, rüzgârlı bir kayalıkta yaşıyordu. Yuvarlak gövdesi siyah beyaz, ayakları parlak turuncu, gagası ise kırmızı ve sarı çizgiliydi. Gagasında her zaman yumuşak pembe bir çizgi olan küçük gri bir çakıl taşı taşırdı. Bu, dünyadaki en sevdiği şeydi ve her gün onu yanından ayırmazdı.

Bu akıl taşı, Büyükanne Deniz Papağanı'nın hediyesiydi. Uzun zaman önce onu sahilde bulmuş ve Pip'in küçük kanadına sıkıştırmıştı. 'Bunu sakla,' demişti, 've dalgaların yanındaki yürüyüşlerimizi hatırla.' Pip onu tuttuğunda büyükannesinin sıcak, tüylü kucaklamasını hissederdi. akıl taşı küçüktü ama içinde çok büyük bir anı taşıyordu.

Rüzgârlı bir sabah Pip, yuvasını toplarken çakıl taşını yuvasının yanına koydu. Aniden bir rüzgâr kayalığın üzerinden vınlayarak geçti. Çakıl taşı yuvarlandı, zıpladı ve kenardan aşağıya doğru gözden kayboldu. 'Ah hayır!' diye bağırdı Pip. 'Çakıl taşım! Büyükanneimin çakıl taşı!' Yuvarlak gözleri kocaman açıldı ve hüznünlendi, kısa kanatlarını endişeyle çırttı.

Pip, turuncu ayaklarının gidebildiđi kadar hızlı bir şekilde kayalık patikadan aşıđı indi. Çimen tutamlarının altını ve gri taşların arkasını aradı. Çatlaklara ve kuytulara baktı. 'Nerede olabilir?' diye mırıldandı. Kayalık büyüktü, çakıl taşı ise küçücüktü ve Pip kendini gerçekten çok ama çok küçük ve endişeli hissediyordu.

Kayalığın eteğinde Pip, dalıcı martı Tilly ile karşılaştı. Tilly uzun ve inceydi, düzgün beyaz bir karnı ve ince siyah bir gagası vardı. 'Endişeli görünüyorsun, küçük deniz papağanı,' dedi nazikçe. Pip ona kayıp çakıl taşını ve büyükannesinin anısını anlattı. Tilly başını salladı. 'Öyleyse birlikte arayacağız,' dedi.

Tilly küçük bir dal parçası aldı ve çalıların altını karıştırmak için kullandı. Pip arkasından paytak paytak yürüyerek her taş kontrol etti. Dalgaların fısıldayıp şırıldadığı kayalık sahilde birlikte aradılar. 'Çakıl taşları zor şeylerdir,' dedi Tilly. 'Ama iki çift göz bir çiftten iyidir.' Pip, yanında bir arkadaşı olunca kendini biraz daha cesur hissetti.

Gelgit havuzlarının yanında, küçük yengeçlerin yan yan kaçıdığı yerde aradılar. Yeşil ve kaygan yosunların arasında aradılar. Pip'in ayakları yoruldu ve gagası düştü. 'Belki de sonsuza dek kayboldu,' diye iç çekti. Tilly nazıkçe kanadına dokundu. 'Henüz pes etme,' dedi. 'Sahil büyük ama biz sabırlıyız.'

Pip, Büyükanne Deniz Papağanı'nın eskiden söylediği gibi 'Küçük şeyler büyük sevgi taşır' diye düşündü. Onun sıcak gülümsemesini ve yumuşak tüylerini hatırladı. Çakıl taşını her zamankinden daha çok bulmak istiyordu. 'Aramaya devam etmeliyim,' dedi. Tilly gülümsedi. 'İşte bu ruh,' dedi. 'Hadi sahilin dalgaların yuvarlandığı uzak ucunu deneyelim.'

Karmakarışık bir dal yığınının ve pürüzsüz yuvarlak taşlardan oluşan bir yığının yanından geçtiler. Pip sağa sola, yukarı aşağı baktı. Yuvarlak koyu gözleri yerdeki her santimi taradı. 'Gri bir taş görüyorum!' diye bağırdı, ama bu sadece bir deniz kabuğuydu. 'Pembe bir çizgi görüyorum!' diye bağırdı, ama bu sadece bir yosun parçasıydı. Tilly, 'Devam et, Pip,' dedi.

Güneş alçalmaya başladı ve gökyüzünü turuncu ve pembeye boyadı. Pip'in küçük kalbi ağırlaştı. 'Her yere baktık,' dedi üzgünce. 'Belki de durma zamanı geldi.' Tilly kanadını onun etrafına doladı. 'Buraya kadar geldik,' dedi. 'Bir yere daha bakalım, tam dalgaların kıyayı öptüğü yere.'

Böylece köpüklerin kaynadığı ve cızırdadığı su kenarına yürüdüler. Pip ıslak kuma baktı. Ve işte, son ışıktaki parlayan, yumuşak pembe çizgili küçük gri bir çakıl taşı vardı. 'Çakıl taşım!' diye bağırdı Pip. 'Onu buldun! Onu buldun!' Mutlu bir deniz papağanı dansı yaptı, kanatlarını çırdı ve turuncu ayaklarını kıpırdattı.

Tilly sakın, nazik gülümsemesini gösterdi. 'Sen de buldun,' dedi. 'Birlikte bulduk.' Pip çakıl taşını çizgili gagasıyla nazikçe aldı. Tıpkı hatırladığı gibi serin ve pürüzsüz hissettirdi. Onu sıkıca tuttu ve Büyükanne Deniz Papağanı'nın sıcak kucaklamasını düşündü. 'Teşekkür ederim, Tilly,' dedi. 'Sen gerçek bir arkadaşsın.'

Pip ve Tilly pürüzsüz bir kayanın üzerine oturup dalgaları izlediler. Pip, Tilly'ye büyükannesini ve birlikte yaptıkları yürüyüşleri anlattı. Tilly sessizce dinledi ve 'Küçük bir çakıl taşının bu kadar çok şey taşıması ne tuhaf,' dedi. Pip başını salladı. 'Bu sadece bir çakıl taşı değil,' dedi. 'Bu bir anı. Ve artık bugünün anısı da oldu.'

O günden sonra Pip ve Tilly en iyi arkadaş oldular. Güneş ısıttığında kayalık sahilde buluşurlardı. Pip çakıl taşını yuvasında güvende tutardı ama sık sık hikâyesini paylaşmak için onu çıkarırdı. Diğer deniz papağanlarına, 'Küçük şeyler büyük anılar taşıyabilir,' derdi. 'Ve iyi arkadaşlar her aramayı daha mutlu kılar.'

Bir akşam Pip çakıl taşını Büyükanne Deniz Papağanı'na gösterdi. Büyükanne yumuşak gülümsemesini gösterdi ve 'Ona iyi baktın, Pip,' dedi. Pip göğsünü kabarttı. 'Yardım aldım,' dedi. 'Tilly onu bulmama yardım etti.' Büyükanne başını salladı. 'Arkadaşlar çakıl taşları gibidir,' dedi. 'Küçük ve değerli, ve yakında tutmaya değer.'

Böylece Pip, en küçük nesnenin bile büyük, sıcak bir anı taşıyabileceğini öğrendi. Yanında bir arkadaş varken aramanın daha kolay olduğunu öğrendi. Ve pembe çizgili küçük gri çakıl taşına her baktığında, büyükannesinin kucaklamasını, Tilly'nin nezaketini ve onu kayalık sahilde birlikte buldukları mutlu günü hatırladı.